

som vedkommende Arbejder tager i Haanden, naar han gaar fra Arbejde, lægger i sin Lomme og hænger paa Plads om Morgen, naar han kommer. Denne Brikke giver naturligvis en Position, fordi det betyder, at vedkommende Arbejder er fast paa Stedet. Den, der ingen Brikke har, er, nominelt i alt Fald, en løs Arbejder, men dog ofte reelt set lige saa fast som de andre. Kun er han ikke rykket op blandt de fast ansatte.

Det er rigtigt, som Ministeren siger, at Administrationen paa Holmen maaske kunde gøre noget i den Retning, men jeg antager, at Grunden til, at man har bevaret det løser Forhold for mange af disse Arbejdere, er, at man vil være i Stand til ogsaa ret hurtigt at kunne skille sig af med en Arbejdskraft, man ikke har Penge til at beskæftige. Jeg antager, det er en af Grundene. Det kan ogsaa være en Tradition, der gør, at man har villet holde saa mange udenfor Porten. Dette kan der jo ses nærmere paa. Det skal nok vise sig, at der er en Del, som ere saa godt som faste, uagtet de gaa uden Brikke.

Jeg erkender Rigtigheden af, at en Arbejder, naar han vedvarende er i Besiddelse af sin fulde Arbejdskraft, ikke, uagtet han har opnaaet Pensionsret ved et af Statens Værksteder, faar Pension, før han er 60 Aar. Det er ikke udtrykt i Loven, at han under visse Forhold vil kunne faa Pension, selv om han ikke er 60 Aar, men jeg tænker, at der ved Forhandling med Ministeren i Udvalget vil kunne opnaas noget i Retning af, at en Mand, hvis han har arbejdet tilstrækkelig længe paa de Værksteder og i de Virksomheder, her er Tale om, Hærens og Søværnets, og senere, hvis han kommer ud af Arbejde og mister sin Førlighed og bliver arbejdsudygtig i et andet Arbejde, saa vil kunne faa sin Pension, uagtet han ikke er bleven 60 Aar. Det er dog et Forhold, man kunde rette noget paa, og som vistnok mange tænke paa at faa ført ind i Loven.

Jeg takker i øvrigt for de imødekommende Svar, som ere givne. Jeg ved ikke, om det skulde være nødvendigt at slaa fast i Loven, at kommende faste Arbejdere, som i længere Tid have arbejdet som private paa Hærens og Søværnets Værksteder, uanset at det ikke er udtrykt i Loven, tage deres Anciennet med over i deres faste Stilling. Hvis det menes, at dette ikke staar tilstrækkelig tydeligt her eller andetsteds, vilde jeg dog anse det for ganske betryggende, at det blev nævnt her i Loven.

Finansministeren (Vilhelm Lassen):

Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) i, at det vil være rigtigt at tænke paa et saadant Tilfælde, at en Mand, der havde erhvervet en Pensionsret, som ikke var traadt i Kraft, fordi han ikke var 60 Aar endnu, under andet Arbejde mistede sin Førlighed. Jeg skulde ikke have noget imod, at det blev slaaet fast, hvilken Pensionsret han skulde have, thi det er en given Ting, at det ikke er en saadan Mulighed, man har villet undgaa i Loven.

Til det ærede Medlem for Københavns 1ste Kreds (Trier) vil jeg sige, at det kan være, at de Udtryk, som ere brugte i § 13, ikke i al Almindelighed lyde videre godt, men der kunde dog tænkes Tilfælde, hvor der ingen Grund var til at give de 72 Kr. til et Barn. Hvis det f. Eks. var straffet og opdroges paa Statens Foranstaltning paa en Anstalt, var der ingen Grund til at bevilge disse 72 Kr. I øvrigt er det af den Slags Ting, som aldeles utvivlsomt i Praksis aldrig ville faa nogen Betydning, om det staar der eller ej, fordi man fra Administrationens Side ikke ransager Nyrer og Hjerter hos Børnene for at skille dem i værdige og uværdige.

Hvad Pensionslønningssatserne angaar, forstaar jeg saa godt den Tankegang, som det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds fremsatte, og som ogsaa har fundet Udtryk hos det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds. Han sagde, at man ikke af Hensyn til at spare Administrationen for nogle Beregninger maatte udsætte en Arbejder for at miste det allermindste af sin Pensionsret. Det er et Ræsonnement, som jeg i og for sig saa godt kan forstaa, men naar man fra Rigsdagens Side stiller sig saaledes, maa man — her forlader jeg ganske vist for et Øjeblik denne Lov og gaar over i en anden Tankegang — erindre, at saa bliver Følgen den, at man ikke i næste Øjeblik maa kræve, at vi skulle indskrænke Personalet i Kontorerne i Regeringsbygningerne. Jeg beder ærede Medlemmer betænke, hvad det vil medføre af forøget Arbejde, at vi i de sidste 5—6 Aar ere gaaede ud over det at pensionere faste Embeds- og Bestillingsmænd og over til at pensionere enhver Arbejder, der arbejder enten i Statsbanernes, Telegrafens, Hærens eller Marinens Tjeneste. Tænk, hvad det vil sige af forøget Arbejde paa et Kontor som Pensionskontoret, naar man tilmed siger: I maa ikke pensionere efter faste Pensionslønningssatser, men I skulle for hver